

Wojewódzkiego brak Dyrekcji, w miejsce jej delegata wchodzi przedstawiciel Wydziału Odbudowy w Urzędzie Wojewódzkim).

6. Podział mieszkań między grupy użytkowników (p. 1a, b, c) następuje w drodze przydziału zbiorowych kontyngentów mieszkaniowych.

7. Pracownicy zatrudnieni w danym urzędzie bądź instytucji otrzymują mieszkania w kolejności, ustalonej regulaminem przydziału mieszkań danej władzy bądź instytucji, uzgodnionym z przedstawicielstwem właściwego Związku Zawodowego.

8. 1) Pierwszeństwo w uzyskaniu mieszkań posiadają pracownicy:

- a) podlegający eksmisji wskutek nakazu władzy budowlanej,
- b) których warunki mieszkaniowe zagrażają bezpieczeństwu życia lub zdrowia,
- c) zamieszkujący poza siedzibą zakładu pracy,
- d) którzy przeszli do służby w urzędach i instytucjach wymienionych w pkt. 1 z zawodowej służby wojskowej lub bezpieczeństwa publicznego i zajmują mieszkanie będące w administracji władz wojskowych lub bezpieczeństwa publicznego.

2) Zasady pierwszeństwa, określone w ustępie poprzednim, mogą ulec zmianie w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem państwowym — za zgodą właściwej Komisji.

9. Jeżeli władza lub instytucja zatrudniająca nie przydzieli mieszkania pracownikowi, o którym mowa w p. 8, właściwe terenowe Komisje uprawnione są do postawienia wniosku o dokonanie przydziału bezpośrednio pracownikowi na poczet kontyngentu mieszkaniowego przewidzianego do rozdziału dla danej władzy lub instytucji (grupy użytkowników).

III. Normy zaludnienia mieszkań.

10. Ustala się następujące normy zaludnienia mieszkań zajmowanych przez pracowników państwowych:

- a) rodzina pracownicza, nie przekraczająca 4 osób, może zajmować nie więcej niż dwie izby, rodzina licząca trzy lub więcej izb w zależności od ilości osób, stanowiących rodzinę, przyjmując normę 2 osoby na izbę. Normy powyższe ulegają powiększeniu o jedną izbę, jeżeli uzasadnia to charakter pełnionej pracy albo stan zdrowia pracownika lub członka jego rodziny,
- b) o ile w danej miejscowości wprowadzone zostały normy zaludnienia na podstawie art. 6 dekretu z dnia 21 grudnia 1945 r. o publicznej gospodarce lokalami i kontroli najmu bardziej korzystne od wymienionych w a), stosuje się normy powszechne,
- c) pracownik samotny nie może zajmować więcej niż jedną izbę.

11. Za rodzinę w rozumieniu p. 10) uważa się:

- a) dzieci i wnuki pracownika, jeżeli nie przekraczają 18 lat życia, chyba że pobierają naukę w szkołach,
- b) małżonka pracownika,
- c) rodziców lub dalszych wstępnych pracownika lub jego małżonka, jeżeli przekroczyli 60-ty rok życia, bądź są trwale niezdolni do zarabkowania, — oraz pozostające na wyłącznym utrzymaniu pracownika,
- d) rodzeństwo pracownika lub jego małżonka oraz sieroty lub dzieci przyjęte na wychowanie, jeżeli odpowiadają warunkom p. a),
- e) pomoc domową, jeżeli warunki rodzinne uzasadniają jej utrzymanie (praca obojga małżonków, małe dzieci, choroba).

12. Za pracę uzasadniającą powiększenie norm zaludnienia (p. 10a) uważa się funkcje kierownicze poczynając od naczelnika wydziału oraz funkcje pełnione przez specjalistów i wymagające stałego przygotowania się poza zajęciami w zakładzie pracy (pracownicy nauki, inżynierowie, technicy, ekonomiści, prawnicy, lekarze itp.).

O potrzebie dodatkowej izby uzasadnionej stanem zdrowia pracownika lub członka jego rodziny decyduje urzędowa opinia lekarska.

13. Za izbę nie uważa się:

- 1) pomieszczenia mieszkalnego o powierzchni nie przekraczającej 8 m²,
- 2) kuchni w lokalu zamieszkiwanym przez więcej niż jedną rodzinę.

Pokój mieszkalny o powierzchni przekraczającej 30 m² może być uznany za 2 izby.

Ułamków metra kwadratowego nie wlicza się do powierzchni mieszkalnej.

14. Oddawanie do użytkowania jednego lokalu mieszkalnego kilku osobom lub rodzinom powinno być stosowane wtedy tylko, gdy pozwalają na to rozkład i warunki techniczne lokalu. W przeciwnym wypadku należy pracownika przekraczającego normy przekwaterować do innego lokalu.

15. Wykonanie przekwaterowania przewidzianego p. 14 może być odroczone, jeżeli dostarczenie lokalu odpowiadającego normom napotyka na trudności.

Termin odroczenia nie może przekraczać jednego roku.

16. Normy zaludnienia mieszkań nie dotyczą:

1. lokali reprezentacyjnych,
2. lokali zajmowanych przez Podsekretarzy Stanu oraz osoby zajmujące stanowiska, uznane za równorzędne przez Prezesa Rady Ministrów,
3. lokali zajmowanych przez osoby uznane przez Prezesa Rady Ministrów za szczególnie społecznie pożyteczne.

IV. Nadzór i kontrola.

17. Nadzór nad wykonaniem postanowień niniejszej uchwały oraz nad działalnością Komisji wymienionych w p. 5, wykonywa Komisja działająca przy Prezesie Rady Ministrów.

18. Komisje, o których mowa w p. 5, uprawnione są do kontroli stosowania norm zaludnienia mieszkań zajętych przez pracowników państwowych.

19. W przypadku, gdy właściwa władza lub instytucja korzystająca z rozdziału mieszkań nie dokona wbrew zaleceniu właściwej Komisji zaludnienia lokalu lub przekwaterowania, Komisja ta wystąpi o wstrzymanie przydzielania tej władzy lub instytucji dalszych mieszkań pracowniczych do czasu wykonania zaleceń, niezależnie od pociągnięcia do odpowiedzialności służbowej winnych.

V. Postanowienia przejściowe i końcowe.

20. Postanowienia części III i IV niniejszej uchwały dotyczą również mieszkań rozdzielonych dotychczas między grupy użytkowników (p. 1a, b, c), i przydzielonych poszczególnym pracownikom w charakterze lokali służbowych bądź mieszkań w naturze.

21. Uchwała niniejsza nie ma zastosowania do mieszkań położonych w pasie wyłączenia kolejowego oraz w obrębie lotnisk i portów morskich i rzecznych.

22. Z dniem wejścia w życie niniejszej uchwały tracą moc obowiązującą postanowienia uchwał Rady Ministrów z dnia 13 czerwca 1946 r. w sprawie budowy i rozdziału mieszkań dla pracowników urzędów i instytucji państwowych w Warszawie oraz z dnia 29 września 1948 r. w sprawie budownictwa mieszkaniowego dla pracowników urzędów i instytucji państwowych w Warszawie w przedmiotach unormowanych w niniejszej uchwale.

23. Wykonanie niniejszej uchwały porucza się Prezesowi Rady Ministrów oraz wszystkim Ministrom w zakresie ich działania.

24. Uchwała niniejsza podlega ogłoszeniu w Monitorze Polskim i obowiązuje od dnia 1 stycznia 1949 r.

PREZES RADY MINISTRÓW Józef Cyrankiewicz

POZ. 293 ZARZĄDZENIE MINISTRA ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ

z dnia 8 marca 1949 r.

w sprawie przekazania Wojewodom prawa stawiania wniosków o umorzenie prywatno-prawnych wierzytelności państwowych.

Na podstawie art. 4 ustawy z dnia 9 kwietnia 1938 r. o umarzeniu prywatno-prawnych wierzytelności państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 228 i Nr. 9 z 1949 r., poz. 49) zarządza się co następuje:

§ 1. Upoważnia się Wojewodów do stawiania wniosków o umorzenie prywatno - prawnych wierzytelności Skarbu Państwa w przypadkach wymienionych:

- a) w art. 2 ust. (1) pkt. 1, 2 i 4 ustawy z dnia 9 kwietnia 1938 r. do kwoty 50.000 zł. i
- b) w art. 2 ust. (1) pkt. 3 i 5 powołanej ustawy, w których decyzje o umorzeniu należą do Izb Skarbowych na podstawie zarządzenia Ministra Skarbu z dnia 20 stycznia 1949 r. (Monitor Polski Nr. A—4, poz. 40).

§ 2. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

MINISTER ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ W. Wolski